

кой знае откъде чак тук. Ало скоро старите циганки тръгнаха из селото и започнаха да продават вретена и лъжици, корита и чекръци, направени от циганите. Някои от бабичките купуваха нещо от циганките, кога с пари, кога с храна, на всичко това беше малко, за да изхрани многобройната челяд на циганите. Тогава продавачките тръгнаха из съседните селища, но и там не прокопсаха. Селяните отдавна не купуват вече дървени лъжици..." (Нов път 1964).

„Така например Костадин Т. Иванов (72 годишен) и неговата внучка Милка Костадинова (17 годишна) доскоро обикаляли села в Бургаски окръг, правели и продавали изработените от тях предмети от дърво... Милка изработвала вретена на струг, които шарела със синя, жълта и червена боя, купувана от града. Те ношували до колата, с която пътували, като снемали чергилото" (Маринов 1962: 236)

„До началото на 60-те год. на XX век у нас, в Стара Загора, всяко лято от с. Юлиево, Казанлъшко идваха мъж и жена – лингури, без децата. Мъжът плетеше кошници и дамаджани, а жената правеше лъжици и вретена. Носеха готови писани хурки. Стояха по цял месец, ходеха заедно из града да продават стоката си, спяха у нас" (м., р. 1941 г.)

Кошничари